

Susret

Večer je polako tonula u mrak. Sjedila sam u svojoj najdražoj fotelji i čitala knjigu. Tanke stranice klizile su mi kroz prste kao svila. Izvana je dopirao šum lišća s velikih stabala. Odjednom je sve utihnulo. Nisam više čula ni vlastite misli. Pogledala sam kroz prozor. Nebo je proparala munja, izdaleka se začula grmljavina. Oblaci se svađaju... Kiša.

Zaklopila sam oči i na licu osjetila toplinu sunca. Valovi su udarali o stijenje stvarajući meku bijelu pjenu. Nebom su letjeli sivo-bijeli galebovi, na prvi pogled svi isti. Ipak jedan se posebno isticao bjelinom svoga perja s ljubičastim odsjajem. I letio je drugačije, činilo mi se na sve strane odjednom. Zalijetao se u vodu, a onda se opet pojavljivao visoko u nebo. Toliko je bio brz da na trenutak pomisliš kako je munja prošla ispod sunca. Svidio mi se. Odjednom je nestao i kada sam se već rastužila sletio je do mene i dodirnuo me svojim mekanim krilom. Ubrzo je poletio, a ja sam ga slijedila. Kada smo bili visoko nad pučinom, uplaših se da neću moći dalje, ali me on pogleda toliko nježno da je sav moj strah nestao. Kružili smo polako iznad Zemlje, spuštali se do jata razigranih riba, nestajali visoko u oblacima, odmarali se na klisurama. Razgovarali smo o ljepoti, životu, ljubavi, Bogu... Razumjela sam svaku njegovu misao, bio je to prekrasan osjećaj jedinstva i neizrecive radosti. Shvatila sam da je vrlo usamljen, kao i ja, ali njemu to nimalo nije smetalo. Odavno je shvatio da ga njegovi najbliži preziru jer se boje novih spoznaja, ne razumiju ga. Nije ih nimalo osuđivao, volio ih je, iskreno. Odjednom sam znala da je to galeb Jonathan Livingston. Možda se vinuo u nebo baš iz moga srca?

Pala je noć. Smijali smo se i letjeli pokušavajući prebrojiti zvijezde. Nismo uspjeli, bilo ih je previše. Rekao mi je da svaka od njih pripada jednome čovjeku. One nas vode kroz život, vjeruju u nas, samo i mi moramo vjerovati u sebe ako želimo čuti njihove poruke. Uvijek su tu, čak i danju, iako ih ne vidimo. Gledala sam ga zadivljeno, oči su mu blistale na mjesječini sjajem većim od zvijezda na nebu. Pojavile su se i prve zrake sunca. Začuli smo cvrkut ptica u daljini. Oglasilo se i crkveno zvono. Razumjela sam da je došlo vrijeme rastanka. Jonathan se nasmiješio i nestao.

Otvorila sam oči i kroz otvoren prozor ugledala zvjezdano nebo. Jedna je zvijezda sjala jače od ostalih. Bila je to moja zvijezda, ili moj Jonathan?! Srce mi je radosno treperilo. Imala sam nekoga tko je istinski vjerovao u mene. Nekoga s kim ću ostvariti svoje snove u ovom životu gdje čovjeku strahovi zastiru vidike kao zvijezdama oblaci.

Iva Beraković

8. razred

OŠ Vladimir Deščak

Sveta Nedjelja

Knjižničar/mentor: Mara Jularić